

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) I. O., b) nezl. A. O., c) nezl. Ar. O.,** všichni zastoupeni Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. OAM-1017/ZA-ZA04-P16-2015, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2016, č. j. 63 Az 13/2016 – 123,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 10. 2016, č. j. 63 Az 13/2016 – 123, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Odměna ustanovené zástupkyně Mgr. Beaty Kaczynské, advokátky, **se určuje** částkou 9874 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobci, státní příslušníci Ukrajiny, letecky přicestovali dne 24. 11. 2015 do České republiky, načež byla žalobkyně a) jako zákonná zástupkyně žalobců b) a c) vyzvána k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což učinila dne 27. 11. 2015. Žádost odůvodnila tím, že se účastnila aktivit organizace Antimajdan (členkou ale nebyla). Vlast společně se svými dětmi (a rodiči, kteří také požádali o udělení mezinárodní ochrany) opustila kvůli domněnce ohrožení jejího života. Rodiče žalobkyně a) byli pronásledováni, a tak byla potažmo pronásledována i ona sama. Její obavy z návratu na Ukrajinu jsou spojeny s jejím otcem, který byl do aktivit organizace Antimajdan zapojen více než ona sama. Lidé, kteří se postavili proti Majdanu, byli pronásledováni a likvidováni a dodnes jsou zatýkáni nebo beze stop mizí.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Proti napadenému rozhodnutí žalobci podali žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Krajský soud předně poznamenal, že při přezkumu vycházel v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Na návrh žalobců provedl dokazování Zprávou Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, předvolebním letákem matky žalobkyně z roku 2002, fotokopii článku z roku 2002 a také předvoláním ze dne 19. 4. 2016 a protokolem o domovní prohlídce ze dne 4. 5. 2016. Z posledních dvou jmenovaných listin, které měly sloužit k podpoře tvrzení žalobkyně a) o odůvodněném strachu z pronásledování ze strany státních orgánů, krajský soud žádná skutková zjištění neučinil, neboť se jednalo o důkazy ke skutkovým novotám, které neexistovaly v době vydání napadeného rozhodnutí. Důvody k prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s. ř. s. přitom krajský soud neshledal, načež odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 200/2014 a uzavřel, že žalobci mohou nové skutečnosti, ke kterým došlo po vydání napadeného rozhodnutí, uvést v nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud současně shledal dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou v novém řízení před žalovaným řádně posouzeny z hlediska respektování zásady *non-refoulement*.

[4] Krajský soud dal žalovanému zapravdu v tom, že ve věci žalobců nebyly dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) ani její otec nebyli dne 2. 5. 2014 osobně přítomni při událostech na Kulíkově poli a neměli žádné problémy s vycestováním. Žalobkyně a) taktéž nebyla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod a u nezletilých žalobců je tato možnost vyloučena z důvodu jejich věku. Žalobkyně a) neuvedla ve vztahu ke své osobě ani žádné problémy s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by souvisely s její rasou, pohlavím, náboženstvím, národností apod., a nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Žalovaný se také dostatečně a přezkoumatelně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany. Krajský soud měl za to, že na žalobkyni nebylo možno nahlížet jako na představitelku režimu V. J., a že jí z tohoto důvodu nehrozilo trestní stíhání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost, o níž se domnívají, že přesahuje jejich vlastní zájmy, neboť se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do jejich právního postavení.

[6] Stěžovatelé krajskému soudu vytýkají, že nepřihlédl k provedeným důkazům, konkrétně k předvolání ze dne 19. 4. 2016 a protokolu o domovní prohlídce ze dne 5. 5. 2016. Mají za to, že krajský soud vyložil § 75 odst. 1 s. ř. s. v rozporu s ustálenou judikaturou (poukazují např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Azs 27/2012 nebo 5 Azs 3/2011) a nesprávně jej aplikoval. Jsou přesvědčeni o tom, že předložené důkazy nebyly bez jejich vlastního zavinění předmětem zkoumání správního orgánu a zároveň se na jejich základě lze domnívat, že by mohly být relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[7] Stěžovatelé současně nesouhlasí s tím, že v jejich případě existují dostatečné záruky pro respektování zásady *non-refoulement*, neboť s ohledem na platnou právní úpravu nelze

pokračování

jednoznačně dovodit, že stěžovatelé budou mít možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany a že tato nová žádost bude přípustná. S účinností od 18. 12. 2015 totiž došlo ke změně zákona o azylu, a to zákonem č. 314/2015 Sb. Zásadní změna se dotkla i posuzování opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Zatímco podle předchozí právní úpravy byla opakovaná žádost automaticky přípustná, pokud žadatel uvedl skutečnosti nebo zjištění, které bez jeho zavinění nebyly předmětem zkoumání v předchozím ukončeném řízení, nyní tomu tak již není. Stěžovatelé tvrdí, že přípustnost opakované žádosti nově podléhá nejprve posouzení ze strany správního orgánu, který má již v této fázi zhodnotit, zda nové skutečnosti svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Pokud žádost nebude shledána přípustnou, dojde k zastavení řízení. Rozhodnutí o zastavení řízení pak sice podléhá soudnímu přezkumu, ale žaloba v takovém případě nemá odkladný účinek.

[8] Stěžovatelé tedy namítají, že krajský soud nesprávně aplikoval § 75 odst. 1 s. ř. s., když nepřihlédl k provedeným důkazům, a domnívají se, že pokud by k nim přihlédl, bylo by jeho rozhodnutí věcně odlišné, neboť by vyšlo najevo, že stěžovatelé jsou ze strany státních orgánů Ukrajiny pronásledováni.

[9] Žalovaný nepokládá kasační stížnost stěžovatelů za důvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl. Kasační stížnost není přijatelná, neboť se krajský soud nedopustil zásadního pochybení. Možné prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s. ř. s. krajský soud posoudil dle mínění žalovaného v souladu s aktuální judikaturou soudů i v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16. Zároveň se žalovaný domnívá, že jsou dány dostatečné záruky, že stěžovatelé budou moci podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, a pokud splní zákonné podmínky, bude jejich žádost přípustná. Pokud přípustná nebude, bude se muset správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí s nespĺněním podmínek vypořádat.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k jejímu podání, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, jestli kasační stížnost svým významem převyšuje vlastní zájmy stěžovatelů ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být odmítnuta jako nepřijatelná. Interpretací pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatelů*“ se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupném stejně jako ostatní zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se dle výše uvedeného usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Stěžovatelé především namítají, že krajský soud měl v jejich konkrétním případě prolomit pravidlo vázanosti skutkovým a právním stavem, který tady byl v době vydání napadeného

rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že stěžovatelé podali žádost o udělení mezinárodní ochrany po 20. 7. 2015 a současně se krajský soud odmítl zabývat zjištěními, která se vztahovala k novotám neexistujícím v době vydání napadeného rozhodnutí bez toho, aby alespoň zvažil možnost přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“), je zde důvod domnívat se, že se krajský soud dopustil závažného pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů. Toto pochybení nelze na úrovni posuzování přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatelů *prima facie* vyloučit, a tak Nejvyšší správní soud přistoupil k jejímu věcnému projednání.

[13] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ Nejvyšší správní soud se při své rozhodovací činnosti v minulosti opakovaně zabýval otázkou možného odchýlení se od pravidla obsaženého v tomto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že z něj existují výjimky. Takovou výjimkou je zejména případ, kdy je závazné procesní pravidlo prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131).

[15] Za právní normu s aplikační předností byly ve světle čl. 10 Ústavy označeny čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), které je třeba v kontextu mezinárodní zásady *non-refoulement* vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu podléhající její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Na základě této premisy pak Nejvyšší správní soud judikoval, že správní soudy jsou povinny prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ovšem ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. To však pouze tehdy, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (kromě již zmiňovaného rozsudku č. j. 5 Azs 3/2011 – 131 viz také rozsudek ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 14/2012 – 30).

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku zvažoval možnost prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. v intencích shora uvedených judikatorních závěrů, aniž zohlednil, že je ve hře i jiná právní norma s aplikační předností než „jen“ čl. 2 a 3 Úmluvy.

[17] Podle čl. 46 odst. 1 směrnice 2013/32/EU jsou členské státy povinny zajistit, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný prostředek ochrany před soudem proti rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Podle odst. 3 téhož článku „[č]lenské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.“ Čl. 51 odst. 1 této směrnice členským státům uložil povinnost uvést v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s některými ustanoveními směrnice - včetně čl. 46 – do 20. 7. 2015.

pokračování

V souladu s čl. 52 odst. 1 směrnice 2013/32/EU mají členské státy použít právní a správní předpisy dle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015.

[18] Krajský soud v Praze se již v rozsudku ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014 – 57, zabýval tím, zda může mít čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU přímý účinek. Seznal přitom, že podmínky přímého účinku jsou splněny, neboť daná norma nebyla do českého právního řádu ve stanovené lhůtě řádně (resp. vůbec) transponována a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou. Dovodil, že soud musí při svém rozhodování vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu je ke dni jeho rozhodování, byť půjde o stav jiný, než který byl rozhodný pro soudem přezkoumávané úvahy žalovaného. Současně krajský soud dospěl k závěru, že „(...) i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem.“ Tento závěr byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32, který shodně zastal názor, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU nelze chápat jako oporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ačkoli Ústavní soud následně podanou ústavní stížnost nálezem ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, dostupným z <http://nalus.usoud.cz>, zamítl, je vhodné pro úplnost uvést, že se zcela neztotožnil s názorem správních soudů, že nové důvody lze přednést, pouze pokud je žadatel bez své viny nemohl uvést již v řízení před správním orgánem. Podle Ústavního soudu je totiž potřeba zohlednit, že existuje i řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před orgánem prvního stupně. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například: „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informace nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případech těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); poblaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“.

[19] Přímou aplikaci čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU je třeba s ohledem na přechodné ustanovení v čl. 51 odst. 1 téže směrnice zvažovat až ve vztahu k žádostem o udělení mezinárodní ochrany podaným po 20. 7. 2015 (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 – 35, nebo ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 Azs 127/2016 – 31, usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 2 Azs 273/2015 – 44, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2016, č. j. 49 Az 38/2015 – 32, nebo rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2016, č. j. 49 Az 62/2015 – 25). Zároveň je třeba mít na paměti, že přímý účinek ustanovení směrnice lze uplatnit vždy pouze ve prospěch jednotlivce, tedy i žadatele o udělení mezinárodní ochrany (např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 20/2015 – 35).

[20] Stěžovatelé požádali o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 11. 2015, tedy v době, kdy již měl být do českého právního řádu transponován čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU. K prokázání svých tvrzení o strachu z pronásledování ze strany státních orgánů Ukrajiny z důvodu podpory tzv. hnutí Antimajdan navrhovali provést dokazování protokolem o domovní prohlídce ze dne 5. 5. 2016. Krajský soud nechal tento dokument přeložit z ukrajinského jazyka do češtiny, načež vyšlo najevo, že se jedná o dva různé dokumenty - kromě protokolu o domovní prohlídce bylo stěžovateli předloženo i předvolání ze dne 19. 4. 2016 (viz překlad listin na č. l. 73 – 79 spisu krajského soudu). Dokazování oběma listinami krajský soud provedl při jednání. Z jejich překladu plyne, že stěžovatelka a) byla předvolána, aby se dne 20. 4. 2016 dostavila do kanceláře obvodního oddělení policie v Oděse jako svědek – účastník mírového pochodu k výslechu v trestním řízení. Dle obsahu druhého dokumentu byla dne 5. 5. 2016 policií provedena domovní prohlídka „v nepřítomnosti podezřelé“ stěžovatelky a) na adrese, kde byla

stěžovatelka a) přihlášena. Obě předložené listiny tedy mohly sloužit k podpoře tvrzení, které stěžovatelka a) uváděla v řízení před žalovaným i před krajským soudem, a skutečnosti z nich zjištěné mohly svědčit ve prospěch stěžovatelů, takže měly být zahrnuty do okruhu skutečností, na jejichž základě bylo třeba vážít naplnění důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany stěžovatelům.

[21] S ohledem na shora uvedené nemůže Nejvyšší správní soud aprobovat postup krajského soudu, který se odmítl zabývat relevancí zjištění plynoucích z předvolání ze dne 19. 4. 2016 a protokolu ze dne 5. 5. 2016 s odůvodněním, že se jednalo o důkazy týkající se skutkových novot. Jelikož stěžovatelé podali žádost o udělení mezinárodní ochrany po 20. 7. 2015, měl krajský soud přímo aplikovat čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, a tedy prolomit pravidlo dle § 75 odst. 1 s. ř. s. normou s aplikační předností a ke skutečností, které vyšly najevo až po vydání napadeného rozhodnutí, přihlédnout. Neučinil-li tak, dopustil se závažného pochybení, které mohlo mít vliv na hmotněprávní postavení stěžovatelů. K takovému pochybení je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a není proto podstatné, že stěžovatelé nenamítali konkrétně to, že krajský soud neaplikoval čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ale že důvody k odklonu od § 75 odst. 1 s. ř. s. spatřovali jinde.

[22] Vzhledem k tomu, na jakém důvodu založil Nejvyšší správní soud své rozhodnutí v této věci, ztrácí smysl zabývat se tím, zda by případná opakovaná žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany byla přípustná dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. K tomu, zda předvolání ze dne 19. 4. 2016 a protokol ze dne 5. 5. 2016 prokazují, že jsou stěžovatelé v zemi svého původu pronásledováni ze strany státních orgánů, se Nejvyšší správní soud v tomto řízení vyjádřit nemůže, neboť je nejprve nutné, aby tuto otázku posoudil při uvážení všech relevantních podkladů krajský soud. Nejvyšší správní soud nemůže činnost krajského soudu nahrazovat, neboť by tím účastníky zkrátil na jejich procesních právech, připravil je o jednu soudní instanci, a tedy porušil kasační princip správního soudnictví.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

[24] Stěžovatelům byla usnesením krajského soudu ze dne 17. 6. 2016, č. j. 63 Az 13/2016 - 28, ustanovena k ochraně jejich práv zástupkyně Mgr. Beata Kaczynská, advokátka, a v takovém případě platí její odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby pro každého ze stěžovatelů. Tím bylo písemné podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za který přísluší částka 3 x 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož ustanovená zástupkyně činila společný úkon při zastupování tří osob, náleží jí podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou osobu odměna snížená o 20 %, tj. celkem 8160 Kč. Protože ustanovená zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada o částku odpovídající dani, kterou je povinna odvést, tj. 21 % z částky 8160 Kč, tedy o 1714 Kč. Výše celkové odměny ustanovené zástupkyně proto činí 9874 Kč.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu